

«История на един народ е история на род»-

Даниил Василевич Стоев – ученик в 10 клас на теоретичен лицей «Олимпий Панов»,
град Тараклия, райо н Тараклия, Молдова.

Ръководител: Аълона Г. Стоева, преподавател пл български език и литература и ИКТБН.

Въведение

1. Родословието като наука за родството

1.1. От историята на генеалогията

1.2 История на Тараклия

2. Моят род е моята родова библиотека

2.1 За себе си.

2.2. Историята на моето семейство.

2.2.1. Етимология на имената, допълнителни данни (образование, специалност)

3. Заключение

Литература

Въведение

Никой не променя историята така силно като историците и аз съм историк на своето семейство. Помислих, че тази фраза най-хубаво ще разкрие идеята ми. Историята свързва миналото със сегашното и помага да погледним в бъдещето. Хората от миналото са оставели за нас голямо количество от изобретения, които могат да направят живота ни по-кolorитен и лесен, на пример много от давно в Китай бил измислен барутта с помоща на него е бил създаден фойерверка. Още по-рано в древния Рим създаден първия бетон, който е бил направен от вулканически пепел и вода, за сметка, от този бетон е направен знаминития колезей и този бетон до ден днешен са нарича най-коравия по света. Също така историята е свързана с математиката и алгебрата, защото мнозина от теореми и правила, които всеки един учи в училището са измисленни много отдавно. Претставете си как щеше лошо да бъде, ако хората няма щеше да открият всички тези новини посвета, а щяха да ги отварят още веднъж. Какво ще стане тогава? Прогресът ще закъснее на няколко десетки години. Историята на имената ни и фамилните ни е също математическа схема, където към някои прякори, професии или имена се прибавят наставки и окончания. Ето примера *стоя* + наставка – *ев* – за притежателност и получаваме *Стоев*.

Колко прекрасни мисли за семейството и родството бяха казани наведнъж от велики писатели, учени и философи! Колко сърдечни стихотворения са написани за семейството, за любовта към семейството и приятелите, за предаността и прошката. Семейството не е само единица на обществото, както обикновено се нарича. Тя е основната човешка ценност. В семейния климат, неговите правила, традиции, обичаи и основите са положени за образованието на бъдещите поколения. Поколения, за които семейството се превръща в отправна точка в един страхотен живот.

„В съвременния свят има голяма беда, а именно: изолацията на човека от корените. Хората се скитат, износени от вятъра на съдбата, като избледнели листа, не се оправят никъде, не растат заедно с нищо, не се заселват никъде, не стават верни никъде, нито външно, нито вътрешно.“ Тези думи принадлежат на философа и публициста И. Илиин¹. В съвременния свят, в който има толкова много шум и тревога, не трябва да забравяме не само за близките си - хората, на които дължим живота, но и за далечни предци. Ние трябва не само да познаваме родословното си дърво, но и внимателно да го съхраняваме, за да можем впоследствие да предадем тази информация на нашите деца и внуци.

Запознавайки се с различни семейни истории на рода, разбрах, че има нещо общо, което ни обединява: някой, подобен на някого, някой има същата способност, някой е получил име в чест на някого и т.н.

Хипотеза: изучавайки родословие, можете да идентифицирате модели в живота на рода.

Цел: да се проучи семейството на Стоев - Дарманчев.

Задачи на изследването:

1. да се запознавая с историята на рода;
2. да се разгледа семейния архив (снимки);
3. да се направи родословно дърво;
4. да се систематизира материала за предците под формата на: генеалогична таблица

Методи на изследването:

1. Разговор с мама, тате и баба;

¹ Иван Иванович Илиин (28 март [9 април], 1883, Москва - 21 декември 1954, Золикон) - руски философ, писател и публицист. Възгледите на Илиин силно повлияха на миросгледа на други руски интелектуалци в консервативната посока на ХХ век.

2. проучването на семейния архив, документи, снимки и интересни епизоди от живота на роднините;

Обект на проучването: семейството на мама и етимологията на имената им.

Предмет на изследването: изучаване на семейната история.

1. Родословието като наука за родството

1.1. От историята на генеалогията

Генеалогия (от гръцки: genea - „семейство“; logos - „знание“; гръцки genealogia - генеалогия) - специална (приложна, спомагателна) историческа дисциплина, която изучава взаимоотношенията на хората, историята на раждането, произхода на индивидите, установяването на роднински връзки и др. компилация от родови картини и родословни дървета. В по-широк смисъл родословието е науката за родството.

Петър Атанасов Кайряк – български бърсабски възрожденец, родоизследовател, «Апостол на Тараклия и историята и», човек с главна буква, известен в Молдова и чужбина, местен историк и семеен изследовател, почетен гражданин на град Тараклия.

Той постави основата на изследването на родословията на жителите на града, историята на региона и селото, както и възраждането на българските традиции и обичаи, обреди и фолклор. Резултатът от огромна му изследователска работа беше публикуването на две книги „Родословното дърво на Тараклия“. Петър Кайряк е автор на статии и книги за виден военен деец в националноосвободителното движение на България, родом от Тараклия, Олимпий Панов.

Голямата заслуга на Петър Атанасов беше в назоваването на определени улици на имената на известни тараклии: Олимпия Панов, Лазар Раевски, Валери Чебанов, както и Ново-Пазарска и улица Българска.

Човек с голяма незаинтересована душа, местен историк и летописец на Тараклия и родната му земя, той остави следа и дълъг спомен за себе си с добрите си дела. Благодарение на неговата местна история и изследователска дейност, огромната му публична работа и журналистически материали, ние знаем историята и корените си и можем не само да проследим историята си, но и да я попълваме с нови факти. Той има последователи, това са Димитър Боримечков, Георги Танов.

1.2 История на Тараклия

Град Тараклия се намира в южната част на Република Молдова и граничи с автономност Гагаузия, района на Кагул и Одеската област на Украйна. Градът е административен център на региона Тараклия.

Според официалните данни Тараклия е основана през 1813 г. от български имигранти, въпреки, че те се заселват тук много по-рано (виж: Кабузан 1974: 88). Това е едно от най-старите български селища от 19 век. в тогавашната южна Бесарабия. Селището получи името си от бившето село Ногай, което се намирало малко на юг от сегашното местоположение на града. Тази българска колония била заселена на няколко етапа. Първите имигранти от българските земи пристигат по време на Руско-турската война от 1806-1812 година.

През 1821 г. се заселила голяма група, която първоначално се намирала в съседното село Алуат. След Руско-турската война от 1828-1829 г., с която се свързва последното масово преместване на българите в Бесарабия, в Тараклия се заселват още 49 семейства. Последното му заселване от българите е през 1854 г., когато тук се заселват 241 души. Получили правата на колонистите, те построили къщи, отгледали хляб и деца, възползвайки се от предимствата, предоставяни от правителството на царска Русия в продължение на няколко десетилетия. В средата на миналия век известният изследовател А. Скалковски пише за тях: „Жители, добри стопани, имат голямо говедовъдство, отлично овцевъдство и успешно се занимават с градинарство и винопроизводство; жените засаждат черникови дървета, събират пашкули и вятърна коприна в големи количества“ (Скалковски 1848: 50).

Повече от 100г. селото носи названието Шоп-Тараклия. Според Ив. Мещерюк, то е било възприето след 1830г., когато тук се заселили 88 семейства шопи от с. Годеч (дн. град), Софийско.

Названието на селото освен Шоп-Тараклия в разни документи и карти още като Тараклы, Таракли, Тараклия.

Някои изследователи извеждат наименованието на селището от названието на татарския род. Думата “тарак” от “ногайско-татарски” език означава ‘гребен’, а таракли - ‘гребенообразен’, т.е. този, който прилича на гребен, а по точно, може би, който ходи с гребен, който живее до гребена, на какъвто се оприличава хълмът, източно и югоизточно от селото.

В България “гребенци”, но не тараклии се наричат жителите на крайдунавските села в Силистренско.

Историята на града е много важна за мене, защото всичките ми корени са Тараклийски. Аз съм българин и предците ми са от Тараклия.

2. Моят род е моята родова библиотека

2.1 За себе си.

Казвам се Стоев Даниил Васильевич. Роден съм на 19 април 2003 г. в град Тараклия. Аз живея в Молдова, но съм българин по произход. Уча се в теоретичен лицей "Олимпий Панов" в 10 клас. Уча се добре, обичам алгебрата, историята, географията. Победител съм в олимпиада по информатика, през 2019 година заех второ място в конкурса «Велики Преслав. История на цял един народ». (Приложение 2) Обичам да уча и да търся нова информация.

Лятото е любимо време в годината. През ваканцията най-повече ми харесва морето и планините, и разбира се рожденият ми ден. Обичам и лятото, защото е топъл сезон.

Името Даниил ми даде мама от Молдовска приказка за хитрият Дануце-Гугуце.. Произходът на името Даниил е от *Даниел* е еврейско, православно, католическо. Името Даниил има библейски произход. Това име е носено от пророк Даниил, който е единственият носител на това име в Библията. Името Даниил буквално се превежда като „съдията е мой Бог”, „Бог е мой съдия”, „Бог е съдия”. Формите на името - Данил и Данила - също се превърнаха в независими имена, въпреки че първоначално бяха умалителни форми.

2.2. Историята на моето семейство.

Моето фамилно е образувано от наставка –ев- за притежателност. Тя е безспорно българска, коренът е –*стоя*- и наставка –*ев*, освен Стоев има още един словообразователен модел Стоянов, който е по-широко разпространен при нас в града. Мисля, че моето фамилно е в тясната връзка с народа ни, с природата и родната земя. Според някои източници Стоев от Стойо «да стои твърдо в живота» от старобългарска дума «стояти», по-често чува се в Южна България (Соев, Стоевски), а при нас в Тараклия малко Стоеви.

Обичам да правя сравнение и тук мога да кажа, че изучаването на историята можем да сравним с вдигането на една планина. Началото на този Еверест е общата история, най-обширната, най-голяма и често посещавана. Основата на планината, това е историята на народа, много важна част, именно историята на народа свързва основата и върха, открива ново и ако сами преминаваш пътя и стигаш до средата на планината си, преизпълваш се с гордост - така и при изучаването на българската история усещаш гордост. След това ние се вдигаме на дългоочаквания връх, желаем и изпълнен с мнозина интересни неща, върхът това е историята на семейството. Предлагам ви заедно с мене да разгледаме всяка част от този «Еверест» и в края да сочим върха.

Обща история. Хората искат да знаят какво е било до тях. Защо им това? Някой казва, че това е празно любопитство, но аз мисля, че това е основата на нашето бъдеще. Много по-лесно да правиш светло бъдеще, когато се учиш на чужди грешки и по-лесно да разбираме другите хора, когато знаем какво е най-важно за тях, в кого вярват и за какво мечтаят. Аз съм продукт на Кирови, Дериволкови, Дарманчеви, Челарски и Стоеви и това е първата ми крачка за проучването на родовия кръстопът. Представете си как се учудих от този гениален симбиоз, в който присъства господарска кръв от Кирови (Киров от Киро съкратено от Кирил от гръцки «господарски»). В България Киров, Кировски на различни места), смелостта от Дереволкови (Деревълков ф., от прякор Деревълк от глагол дера +рус. волк). Едно от най-разпространените фамилни имена в Тараклия. В България не се регистрира.). Силата от Дарманчевите (Дарманчевв ф., фонетичен вариант на Дерманчев от пряк Дерманчо-умалит. От Дарман дерман (тур. Derman) сила мощ енергия лекарство. В България Дерманчев) и трайност от Стоевите. Сигурно след такива поразителни неща интересът към историята на семейството е още по-голям. След проучването на родовите имена научих много нова и необикновена информация, че може да се напише една книга. Дойде време да се вдигнем по-горе, защото ни чака още дълъг път.

Историята на народа. Аз съм българин и с гордост нося българското в себе си. Аз правя това, защото знам на какви жертви са положени за свободата да се наречеш българин. Мисля, че това открояват строфите на Атанас Далчев:

«...Аз те обичам не защото си богата,
а само за това, че си родина моя...»

Също можем да се припомним, че първата и най-значима възрожденска- революционна книга е «История Славянобългарска» написана от Паисий Хилендарски през 1762 година. Именно след написването на тази книга българското самосъзнание възкръсва. Историята

на народа помага да се гордеем със своето съществуване, а от историческите факти разбрах, че история на държава не съществува без човека. Ние правим историята - ние и нашите деди. Ние също сме възрожденци, защото възраждаме своята история. Без своите родители, дядовци и предци дали щеше да ме има. Оттук разбираме, че историята е много важна. Българите това един уникален народ с уникална история. От бабините думи разбрах, че моята история е особена, аз съм плод на разбити мечти. Моята прабаба Вера Ивановна Кирова, която е била родена 7 април 1930г, имала любовник, но тъй като е от заможно семейство дошъл им реда по времето на Сталинските репресии да ги «вдигат на Алтая», техния имот бил прибран от комунистите, а семейството трябваше да бъде репресирано. И в това тежко време за нея працядо ми Георги Иванович, роден същата 1930 година на 26 юли, в семейство на комунисти Дериволкови, я харесал. Семейството на працядо е било с комунистически идеали и имало власт на село, тъй като по-големият му брат бил секретар на Тараклийското бюро на партията. С помощта на влиянието си осемнайсетгодишната ми прабаба Вера Кирова не е репресирана, а женена въпреки желанието и. Те дават живот на счетоводител Мария, възпитател Надежда и учител - моята горещо обичана баба Валентина. От начало прабаба не я възприемат добре на село и не искат тя да работи в колхоза, но семейството им не е било на последно място из село и тя започва да живее нов живот с комунистически идеи. В това отношение и помагат прапрабаба Елена и прапрацядо Иван, партиен деец, които от начало не харесват избора на сина си, но след време се променят гледната точка.

Малко младежи знаят историята на някоя цивилизация, а защо им да знаят на семейството си? Ние нямаме право да я пренебрегваме! Толкова хора са загинали, ние сега можем свободно във всяка част на света гордо да вдигнем глава, че сме българи, че живеем в Молдова и ние това така безчувствено да забравим цената на свободата, няма да бъде така! Никога! Помислете, колко хора са загинали за такава абстрактна ценност като свобода, а най-важното, че един от тези хора може да е от вашето семейство. Працядо ми Димитър Степанов Дарманчев (роден 26 октомври 1916 година) знаел цената на свободата, той първо, защищавал хората с оръжие (по времето на втора световна война той е бил танкист, войната го хванала след армията, когато е работил. Там той остана само едно око и затова след почти две години беше изпратен вкъщи). Второ, когато видял, че народа имал нужда от духовна подкрепа, а и той самия я търсел, станал църковно служител. До 92 годишна възраст ходил на църква пеша в друго село т.к. в Димитрово няма църква. През 1931 година семейството на працядо ми се преселва в Димитрово, днес Комратски район, защото там имало свободна земя и място в колхоза. Той работи като

помощник на ветеринара. В Тараклия. Когато е при роднините си, той се запознава с прабаба Марина Николаевна (15 юни 1916 година) и през 1939 година създадоха ново семейство. През годините на СССР, когато преписвали населението, правили много грешки. Паспорта на Дядо Георги Дмитриевич Дарманчев е също грешка. Защото от там от 18 години той става с молдовски призход и дори, когато е служил, записан с молдовски призход. Съдбата връща дядо в Тараклия, там откъдето се изселил баща му и дядо му. Тогава той връща обратно българския произход.

Стигнахме до най-интересното, до историята на семейството. Стигнахме ето върха на нашата планина. Мястото, което е било нашата основна цел, върхът на планината се каже най-малка и незначителна част, но тя крие в себе си много удивителни неща. Не ли сте замислили защо историята на рода наричат «родово дърво»? Мисля, че историята им като корните на едно дърво влизат дълбоко. За съжаление хората не се замислят какъв колосален път мина техният род. Мнозина от тинейджерите не могат да разберат защо е толкова важно да знаеш историята на своето семейство. Гордост! В съвременния мир самооценяване и самоуважението играе важна роля. Човекът е същество, което не може да живее без мотивация и вяра в собствените сили, а когато човекът разбира колко проблеми и какви тежки времена преживяха предците им се поевява особо вдъхновение, открива се нова цел в живота «да продължиш историята на семейството и да направиш така имената им да не изчезнат в бързия пъток на съвременния живот». Но когато речта стига до по-младите, тази мотивация няма стойнос. Не всичките, но мнозина от деца напълно се отричат от желанието да търсят някакви духовни ценности и посветяват живота си на материалните стойности. Лошо ли е? Може би да, а може би не - това е друга история.

Върхът на планината е семейството. Моето семейство се започва от баба и дядо. Моята горещообичаната баба Дарманчева - Дериволкова Валентина Георгиевна е родена 31 октомври 1956 година в Тараклия, Район Тарклия. Завършва университет в Тираспол със специалност преподавател по физика и математика. Работи през целия си живот на училище, а също паралелно преподаваше математика в ТДУ «Г. Цамблак» две години. Тя се пенсионира и най-добрата по целия свят, защото е моя. Дядо ми Дарманчев Георгий Дмитриевич роден 8 декември 1956 година работеше на винзавода, а след независимостта на Молдова и банкрутството на завода работеше в Юнион Феноса, за съжаление той не успя да се пенсионира. Те дават живот на майка ми - Альона, леля ми Оксана и вуйчо ми Димитър.

Майка ми, Стоева-Дарманчева Альона Георгиевна (13 октомври 1981 година) е преподавател по български език и литература. Ние се учим заедно аз, мама и баба! Моята

баба и там ми е крепителка! Нашето семейство винаги се съветва с баба по различни въпроси. Спонсорът на пътуванията ми и желанията ми е тате. Татко се казва Василий Васильевич и макар има филологическо образование работи 16 години на бензиностанцията Лукоил Азс-33. Дълго време бях единственото дете в семейството. През 2014 година щъркелът на щастieto ни донесе братчето ми Ростислав. Име му измисли също мама, той носи светлина(Ростислав от Великоморавия поиска славянска азбука).

Защо съвременното дете не иска нищо да ичи и проучва? Може би проблемът не е в детето, а в това как може да се заинтересува. Мисля, че всеки е чувал как някакво обидено малко дете през сълзи казва «ще кажа на татко!», «знаеш ли кой съм?» или нещо подобно, това значи, че детето се гордее с рода си. Така и тинейджерите искат с нещо да се гордеят, историята трябва да се пипне. На пример мога да се припомня как намерих една лула, която се останала от моя праядо Георги и под нея библията на праядо Димитър. До ден днешен помня как след въпроса ми на кого пренадлежи това, майка ми започна да разказва много истории. Предметите могат много да разкажат и помагат да не забравим хората. Такъв малки предмети или може би писма или снимки трябва да се предават и всяко едно дете, с голям интерес, ще послуша историята на хората, които са дали живот на бабите и дядовците им. В моите проучвания ще ми подпомогнат родителите. Те винаги са до мен, винаги ме подкрепят, винаги ми са опора, съветват ме, помагат ми в най-трудните моменти. Върхът на моята планина е моето семейство.

2.2.1. Етимология на имената

Казват, че от името зависи поведението на човека, а следователно и целият му живот има връзка с името.

Повечето от женските и мъжките имена от рода на майка ми са заимствани от членове на моето семейство от древногръцкия език, женските и мъжките имена често се предавали в семейството, затова понякога имената носят сакрално значение:

1. *Александра* името е свързано с мъжко Александр което значи «защита»
2. *Альона* от славянски значи огненна, слънчева.
3. *Анна* славянско име от гръцки добра, милостива.
4. *Валентина* от латинско «valeo» - «силна, здрава».
5. *Василий* гръцко име което значи «царски».

6. **Вера** от гръцки се превежда како «служение на бога.
7. **Георгий** произхожда от гръцко ие Георгиос и значе
8. **Даниил** името е древногръцко по происход значи «божий съд».
9. **Дарья** име е персидско по происход, произхожда от «daraуа» - «стопанката на благого».
10. **Дмитрий** от гръцки «посветен на богиня Демитра».
11. **Евгений** гръцко име, се превежда «Благородна»
12. **Елена** гръцко име което значи «Света», «свещенна».
13. **Иван** славянско име което значе «Яхве» (Спаси бог)
14. **Ира** име в чест на гръцка богиня Эйрена, се превежда като «мир», «покой».
15. **Кристина** име което значе «христианка».
16. **Лидия** в чест на територията в малата Азия.
17. **Мария** древнеславянско име «безметежна».
18. **Надежда** от Староруско Надежа, това име е едно от трите добродетели (вера, надежда, любов).
19. **Оксана** предположително произхожда украинска дума «ксенос» - чуждинец.

и други

Предпочтенията сред мъжките имена се дават на тези, които характеризират човекът като покровител на неговото семейство и са свързани с религията, се тълкуват като „подобен на Бога“ и по своите характеристики имат желание да създадат силно надеждно семейство. Тези имена са били популярни в онези далечни години.

Сред женските имена в семейството има повече от тези, които характеризират една жена като изпълнителна, добра, свята. Някои от имената са нови, съвременни Лидия, Альона, Оксана и други.

Изучаването на значението на имената на моето родословно дърво ми даде първоначална представа за възможната цел на моето семейство. За мъжете това е защитата на семейството, създаването на силно семейство. За жените - преодоляване на трудностите, създаване на красота, светлина.

Името на човека е тясно свързано с неговото фамилно име. Фамилното име се дава на човека при неговото раждане и определя неговата принадлежност към семейството. От латински тази дума се превежда - „семејство“. Най-често основната причина за името се отразява в името на рода. Бащин или занаятчийски, географски или ориентиловочен, но по един или друг начин тази основна причина минава през цялата история на семејството.

Тази част от моето родово дърво има 7 фамилни имена: Киров, Дериволков, Дарманчев, Златанов, Занфилов, Танов и Стоев.

Фамилното име **Киров** е образувано върху мъжкото име Кир. В превод от гръцки означава „господар“, от иврит - „слънце“. Покровителят на Кир е светият мъченик Кир Александрийски. Кир може да бъде или пълно име, или производна форма на едно от имената: Кириан, Кириак, Кирик, Кирил (всички със значението „господар“, „господар“). Кир, в крайна сметка получи името Киров.

Фамилното **Дериволков** идва от прякор Дери- вълк. В България не се регистрира, а в Русия, Кобринo (област Ленинград). В летописите на селището Тула - боляринът Венедикт Дериволков (1581 г.).

Дарманчев е фонетичен вариант от прякор Дерманчо (дерман- от турски, сила, мощ). Русифицирано от Дерменджиев. Произходът на български с турски корен на Жив майстор. В България има град Дарманци (Неделчев 1998: 138).

Фамилното име **Стоев** се връща към псевдонима Стойо, който от своя страна се е образувал от глагола „цена“ в смисъл „да се равнява на нещо, да съдържа определена стойност“, тоест да стои твърд в живота. По-често може да се чуе в Южна България.

Фамилното име **Златанов** произхожда от Родионцево (Московска област). В заповедите на селището Вручий² влиза боляринът Еремей Златанов (1420 г.). Пише се - Zlatanov има вероятност от прякор- богат, позлатен. Златанова е днес фамилното име на леля ми Оксана, която е по-малката сестра на мама.

Както беше казано по-горе баба Валя има две сестри, те взимат фамилни на мъжете си:

Фамилното име **Танов** вероятно се формира от тюркското ритуално име Тан, което в превод на руски означава „зора, утринна зора; красива, като сутрешната зора“. Името Тан е дадено на момчета, родени преди зори. Според друга версия името Тап е умалителна форма на тюркското име Тапаі, означаващо „красив, ценен; светъл; чист,„. Според друга

² Овруч (на украински: Овруч) - градът, административен център на област Овруч в Житомирската област на Украйна. За пръв път се споменава в „ Повести временных лет.“ 977 година като древлански град Вручий.

хипотеза фамилията Танов е от южнославянски или молдовски произход. В този случай тя е свързана с мъжкото име Таньо.

Фамилията *Занфиров* се връща към мюсюлманското мъжко име Зафир, което се превежда от арабски като „завоевател“. Според Нено Неделчев е гръцки произход «тъмносин скъпоценен камък, сапфир». В Българиятова фамилно честона територията на западните части.

В момента е трудно да се говори за точното място и час на произхода на фамилните им имена, тъй като това изисква по-задълбочени генеалогични изследвания. Може обаче да се предположи, че моите далечни, далечни роднини са се занимавали с грънчарство, риболов, овцевъдство (както се вижда от разказите на моите баби и дядовци), те са трудолюбиви и добри хора. Тоест те се занимавали със земеделие, занаятчийство.

За да разбера какви са моите далечни предци, какво им харесва, какво обичат, какви ценности имат, описах кой какво имал образование, трудова дейност, военна служба:

Мама: Стоева (Дарманчева) Аълна Георгиевна родена 13 октомври 1981 година, образование висше, специалност български и молдовски език и литература. Работи преподавател от 2010 година, От 2000 г до 2003 в Москва строител. Има две момчета: Даниил- 19.април 2003 г., Ростислав- 24 ноември 2014 г.

Тате: Стоев Василий Василевич роден 4 декември 1976 година, образование висше, специалност български и молдовски език и литература. Работеше учител 3 години. От 2003 година до нес работи на Лукоил АЗС-33.

Лея: Златанова (Дарманчева) Оксана Георгиевна , родена 17 август 1983 година. Образование висше –счетоводител. Дете едно – Александра, 3 септември 2013 година. Никъде не работи.

Вуйчо: Дарманчев Дмитрий Георгиевич, 10 март 1992 година. Образование висше, социални дейности. Женен, съпруга Кристина Сергеевна и дъщеря Дарья 30 октомври 2017 година. Работи в инспектората на Тараклия, полицай.

Баба: Дарманчева Валентина Георгиевна родена 31 октомври 1956 година. Образование висше педагогическо, математика и физика, преквалифицирана на учител по информатика. Работи в лицей «Олимпий Панов» преподавател по математика, а заедно с това преподава информатика в гимназия «Генирал Иван Инзов». През 2012-2014 години преподаваше в Тараклийския Държавен Университет преподаваше математика и теория. основа и история на математиката. Деца: Аълна, Оксана, Димитър.

Дядо: Дарманчев Георгий Дмитриевич (08.12.1956г. -30.07 2016г.) Образование 10 класа, средно специално образование, военна служба. Работеше: винзавод Тараклия, ООПлукчукарцик-механик, "Gas Natural Fenosa" монтажник, работеше с електрически линии високо напрежение.

Прадядо: Дериволков Георгий Иванович (27. 06. 1930г. - 01.03.1997г.) Образование средно- специално, работи в колхоз «Родина» бригадир след пенсионирането шофьор. Имал по-голям брат Васил.

Прабаба: Дериволкова (Кирова) Вера Ивановна (07. 04. 1930 - 07.04.2000г). Образование само 4 класа. Специалност няма. Работише в градината и на тютюн. Семейството и било многоброино брат - Георги, сестри - Катерина, Мария, Надежда, Василя, Мила.

Прапрабаба: Дериволкова Елена Савеливна родена (1905г - 1973г), без образование, стопанка, гледа децата.

Прапрадядо: Дериволков Иван Николаевич (1904г – 1978г). Образование 7 класа, грамотен човек, счетоводител на селото, награден с «Медал за трудови достижения». Депутат от 1947 година.

Така можем да направим следните изводи:

- почти всичките имаха образование;
- почти всички мои предци са работели в сферата на селско стопанство;
- жените умееха да готвят добре;
- в нашето семейство имаше репресирани. Жалко е, че те не са имали възможност да си развиват.
- Внашето семейство все още няма династии. Може да се предположи, че ще започне от баба Валентина Георгиевна. Тя е учител, моята майка и татко са учители. Аз пък не съм решил дали искам да бъда учител, харесваме медицината.

Може да се заключи, че всички мои роднини, и жени, и мъже, работеха, не седяха бездействащи, бяха образовани. Те бяха добри работници, мнозина имат благодарност за трудолюбието, не само прапрадядо, но и баба, и мама. Моето братче му харесва да чете дипломите и грамотите на мама, тя и сега не стои на мястото и продължава да учи. Моите предци направиха огромен принос за селото по време на 30-те години на 20 век, като за мен те са пример за патриотизъм и всеотдайност.

Заклучение

Славното нещо е родословното дърво! Но ако погледнете внимателно, можете да видите, че баща ми и майка ми израстват от мен, а от тях баба и дядо ми и т.н. Получава се странна картина. Ако преобърнете рисунката, тогава въображаемата корона ще се превърне в корен, в голямото разклонение на което израснах.

И така, с помощта на мама и снимките от баба Валя, доколкото е възможно, възстанових родословното дърво на нашето семейство. За да направя това, събрах информация за роднините, но само от страната на мама. Опитах да науча не само за тези, които са ни близо, но и за тези, които вече не са живи.

Разбрах, че дължа живота си на много поколения от моето семейство. Затова трябва внимателно да се отнасяме към близките си, да не ги забравяме, да им помагаме във всичкото.

В работата си също се опитах да пресъздам историята на семейството ми. Докато работих по тази тема, изучих много научни и интересни материали, прегледах стари снимки и препрочетох много за етимологията на фамилните ни имена. Баба има много ценни фотографии, които помагат да се осъзнае величието и значението на онези години.

Както е казано по-горе историята е Еверест, който зове със своите тайни и истории. Не съм виждал хора, които не им било интересно да се запознаят с историята си, защото всеки човек иска да се почувства част от нещо голямо, затова толкова хора сочат върховете на историята, само така те могат да станат част от нея. Искам всеки човек да стане малко Едмонд Хилари и да се вдигни на своята планина.

Натрупах известен опит в изучаването на историята на нашето семейство. Определено ще продължа тази работа и някой ден ще напиша история за рода си от страната на тате. Надявам се, че близките ми определено ще ми помогнат в бъдещето.

Тази работа е почит към онези, които в момента не са с мен. Значението на подобна работа се състои в това, че всеки трябва да знае историята на семейството, на тяхното семейство. Животът е кратък и трябва да общуваме повече с роднини и близки хора.

Искам да изкажа своята благодарност на тези, които карат младите, неинтересуващи се от нищо, да търсят информацията за потеклото си, да работят със

справочна литература, да общуват със семейството си. Интересно ми беше да работя по проекта.

Литература

Кабузан В. М. Население на Бесарабския регион и левобережните области на Приднестровието. М., 1974. С.88

Неделчев Н. Бесарабските българи в Тараклия, В. Търново, 1998

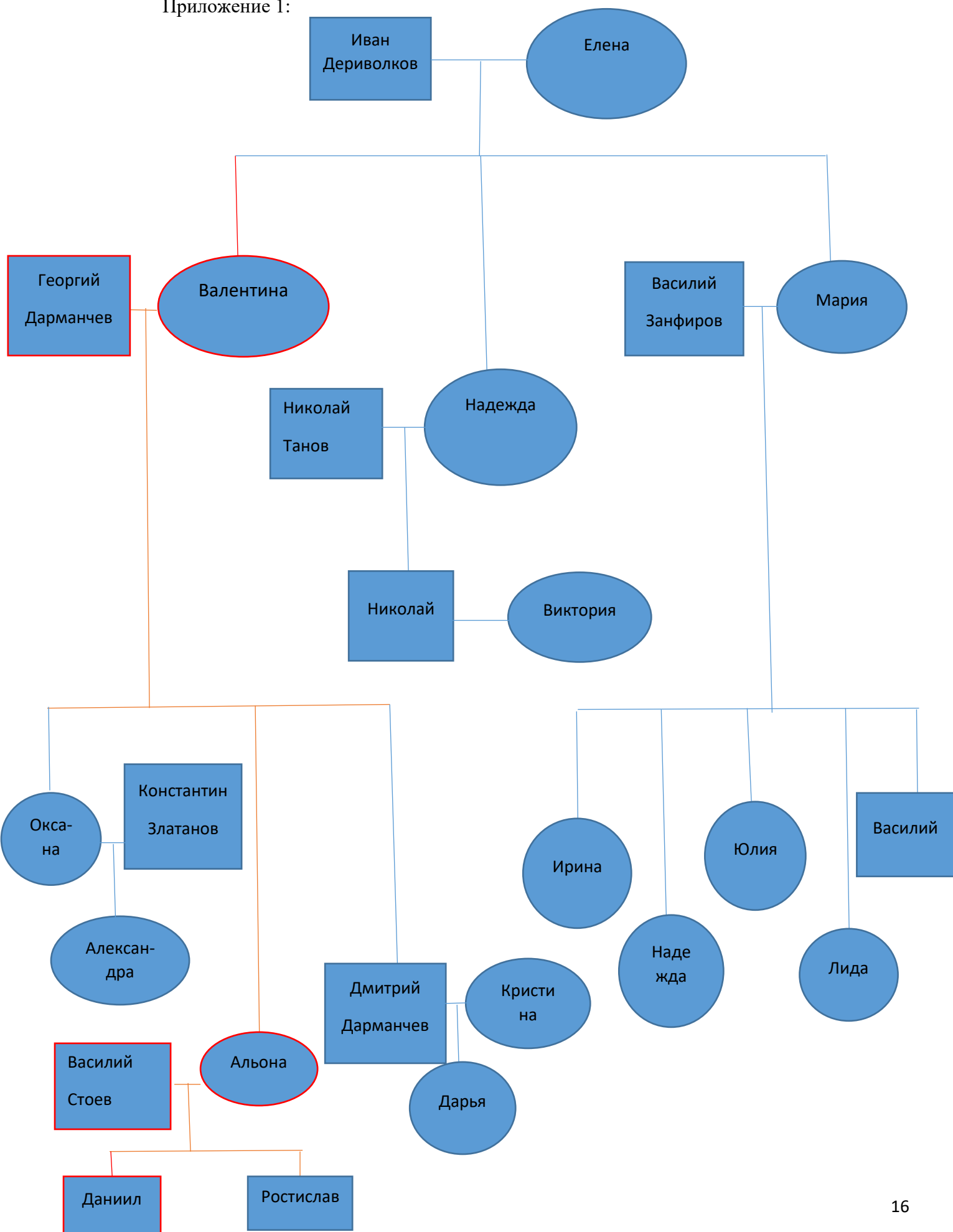
Онучин А.Н. Твое родословное дерево. Практическое пособие по составлению родословной. – Пермь: Издательство Ассоциации генеалогов-любителей, 1992.

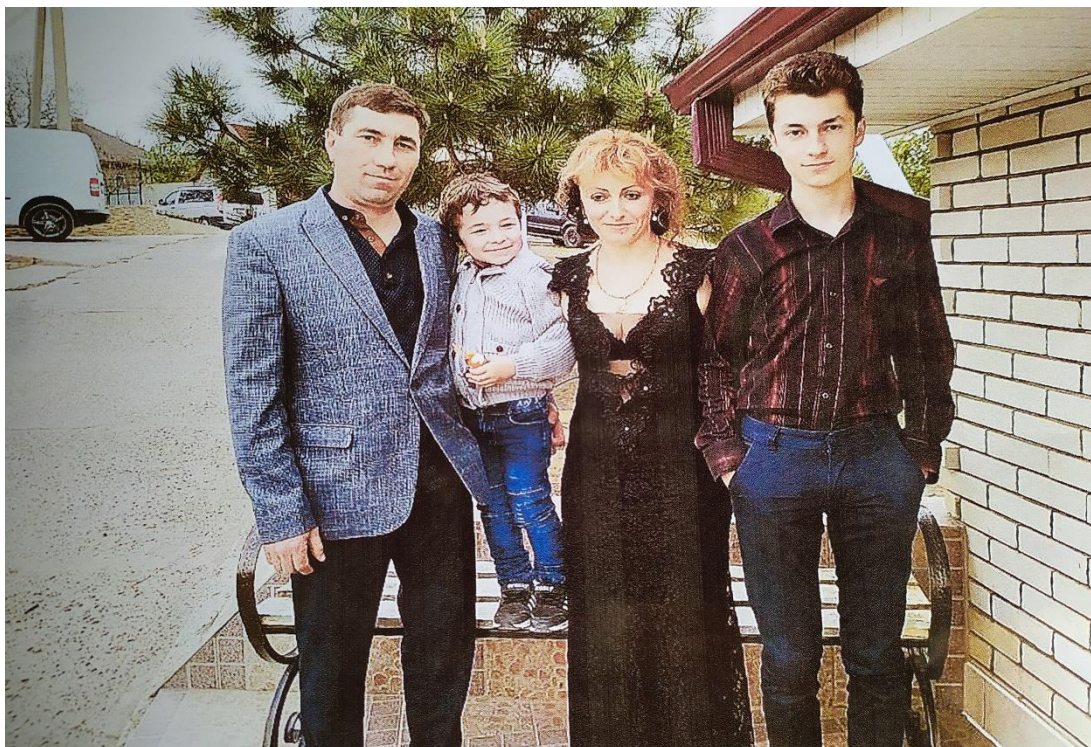
История фамилии, <http://www.ufolog.ru/names/order>

Скалковски А. . А. Български колонии в Бесарабия и Новоросийския край, Санкт Петербург, 1848, стр. 50

<https://kakzovut.ru/names/daniil.htm> Произходът на името Даниил.

Приложение 1:

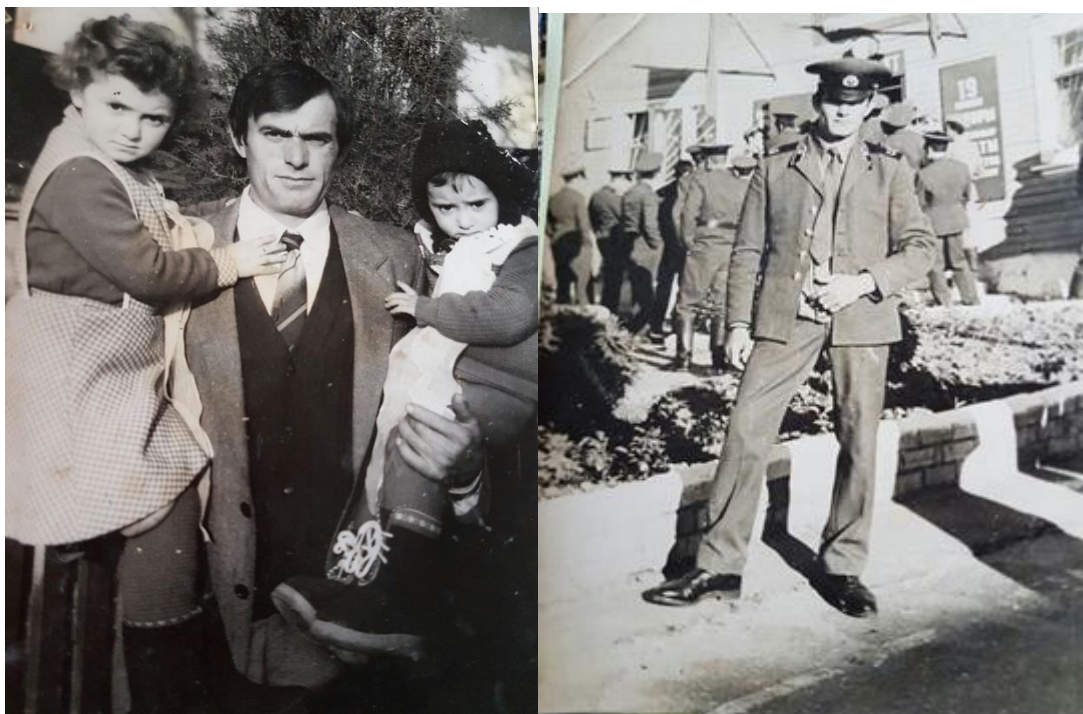

С мама и баба

Приложение 3 Дарманчев Георгий и Валентина

Дядо с мама и леля Оксана

Прабаба с дъщерите и сестрите

Приложение 5 Дериволкови Иван и Елена

